

DERS: KRAVAT
KONU: ÖNEMLİ

MUHTAR'IN EN DEĞERLİ EŞYASI

MUHTAR

İHSAN
KARTOĞLU

ÇİZER: SÜMEYYE
TÜRK GÜN

Meşhur Kravat

Hem öğrenci hem de muhtar olan birini gördünüz mü hiç? Görmediyseniz tanışturalım: İşte karşınızda Muhtar! Kendisi doğuştan bir muhtar. Çünkü doğum günü, köydeki muhtarlık seçimleriyle aynı güne denk gelmiş. Hâl böyle olunca adını da "Muhtar" koymuşlar. Hatta giydiği ilk kıyafet, bir takım elbiseymiş. Bebekliğinde mama önlüğü yerine kravat takarmış.

Şimdi burada olsa, kravatını şöyle bir düzeltip anında espriyi patlatırdı: "Hâlâ kravat takıyorum ama mama yemiyorum. Koca-

man adam olduk sonuçta, he he he!" Etrafındaki herkesi güldürmeye bayılır. Sadece şakalarıyla değil, yardımseverliğiyle de sınıfın bir numarasıdır. Kimin bir derdi olsa, yardıma ilk koşan odur. Meşhur kravatını şöyle bir sıkılaştırdı mı çözemeyeceği sorun yoktur. Bu sabah da geleneğini bozmadı. Gözünü açar açmaz yaptığı ilk iş, pijamalarının üzerine o çok sevdiği kravatını takmak oldu.

Bütün gece heyecandan gözüne uyku girmemiş, sabahı zor etmişti. Tikenlenmiş Öğretmen'in okulda açıklayacağı sürpriz aklına geldikçe içi içine sığmıyordu.

Yatakta dönüp durmaktan sıkılınca salona gidip televizyonu açtı. Ama tam o anda annesi kapıda beliriverdi. Ağzı sonuna kadar açık olsa da sesi fısıltı gibi çıkıyordu:

"Oğlum, köyün horozu bile uyanmadı daha, ne bu gürültü? Geç çabuk yatağına!"

"Anneeeeeem, canım anneeeeeeeem,
kızma ne olur! Heyecandan uyku tutmadı."

"Hemen yatağa gir, çıtın çıkmasın! Unuttun mu, Sabriye teyzen bizde kalıyor. Seni burada yakalarsa sohbeta tutar ve okula geç kalırsın. O zaman da o çok merak ettiğin sürprizi ancak rüyanda görürsün!"

"Sabriye teyze miiii?" diye bağırdı Muhtar. Hemen ardından ağzını kapadı.

Çünkü Sabriye teyze onu tek yakaladı mı sohbet ilkokul anılarından başlar, kaynanasının üvey kız kardeşinin komşusuna kadar uzanırdı. Ve bu sohbetin son durağının neresi olacağını kimse bilemezdi.

Muhtar, teyzesini çok severdi sevmesine ama bu bitmek bilmeyen sohbetleri yüzünden ondan hep çekinirdi. Çünkü Sabriye teyze konuşmayı çok severdi. Çok mu dedim? İııı, bu biraz hafif kaldı. Sabriye teyze için konuşmak bir yaşam tarzıydı.

İnanamazsınız ama bir kere sustuğunu gördük. Geçenlerde kaynanasının kendisine yaptıklarını anlatırken Muhtar ba-

yılıvermişti. (Uyudu demiyorum, çünkü Sabriye teyze insanlar uyusa da onlara bir şeyler anlatmaya devam eder.) Muhtar, sahiden bayılmıştı! Anca o zaman Sabriye teyze endişelenip konuşmayı bırakmıştı.

Onun uyuyanlarla bile konuştuğunu nereden mi biliyoruz? E, geçen gün Muhtar'ın annesi onun o tatlı sohbetine dayanamayıp uyuyakalmış. Gözünü bir açmış, ne görsün? Sabriye teyze hâlâ hararetle bir şeyler anlatıyor! Anlayacağınız, Sabriye teyze için dinleyici pek de mühim değil. O, anlatmanın kendisini seviyor.

Muhtar hemen odasına koştu. Bu saat-ten sonra tekrar uyuması çok zordu. Okul kıyafetlerini hazırlamaya koyuldu. Yatağının üzerindeki mavi önlüğü ve beyaz yakalığı onu bekliyordu. Tam önlüğünü giyecekti ki dışarıdan tanıdık bir ses duydu: Köyün horozu Çilli, yeni bir günü müjdeliyordu. Muhtar hemen pencereye koştu. Camı açıp dışarıya seslendi:

"Şana da günaydın Çilli, ü-ürü-üüü!"

Tam o sırada, sürüsünü önüne katmış köyün çobanı Kurt Ayaz göründü. Kendi kendine mırıldandığı dokunaklı türkü, sabahın serinliğine karışıyordu.

Muhtar kıkırdayarak laf attı:

"Yahu Kurt Ayaz abi, bir çobanın adı 'Kurt' olur mu hiç? Sürünün doğasına aykırı değil mi bu, he he he?" Sonra da bildiği bir atasözünü patlattı: "Hani derler ya, 'Kurt ayazı geçirir ama yediği kışı unutmaz!' Nereye böyle sabah sabah?"

Kurt Ayaz gülümseyerek karşılık verdi:

"Sana da günaydın Muhtar'ım. Sürüyü otlatmaya çıkardım." Sonra göz kırparak ekledi: "Bu arada, o atasözünün doğrusu, 'Kurt kışı geçirir ama yediği ayazı unutmaz.' şeklindedir." Asıl senin ne işin var bu saatte ayakta, bakalım?"

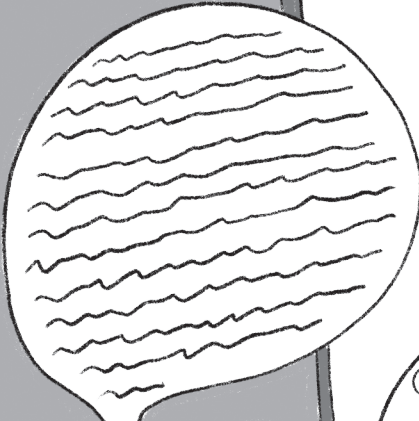
"Of Kurt Ayaz abi, of!" diye hayıflandı Muhtar. "İçinden annem çıktı yahu! Tiken-

lenmiş Öğretmen bugün okulda bir sürpriz açıklayacak da... Meraktan uyuyamadım."

Muhtar, lafını duyurabilmek için avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. E, bu kadar gürültüye kim dayanır? Tam o an, kapının arkasından bir tıkırtı duyuldu. Muhtar, yüreğı ağzında kapı deliğine koştu. Bir de ne görsün? Sabriye teyze! Ama sakın olun, daha uyanmamış. Sabriye teyze bildiğiniz uyurgezerdi; evin içinde konuşa konuşa volta atıyordu.

Muhtar, kapıyı yavaşça açtı, parmaklarının ucuyla yürümeye başladı. Sabriye teyze uykusunda bile kaynanasından bahsediyordu. Aslında buna uyurgezer denmezdi. Olsa olsa "uyurkonuşur" denirdi.

Aklına dâhiyane bir fikir gelen Muhtar, hemen annesinin telefonundan bir sabah programı açtı. Programdaki hararetli tartışmayı duyan Sabriye teyze durur mu hiç? Hemen tartışmaya katıldı. Parmak uçlarında yürüyen Muhtar önde, uykusunda tartışan Sabriye teyze arkada, usulca odaya doğru ilerlediler.

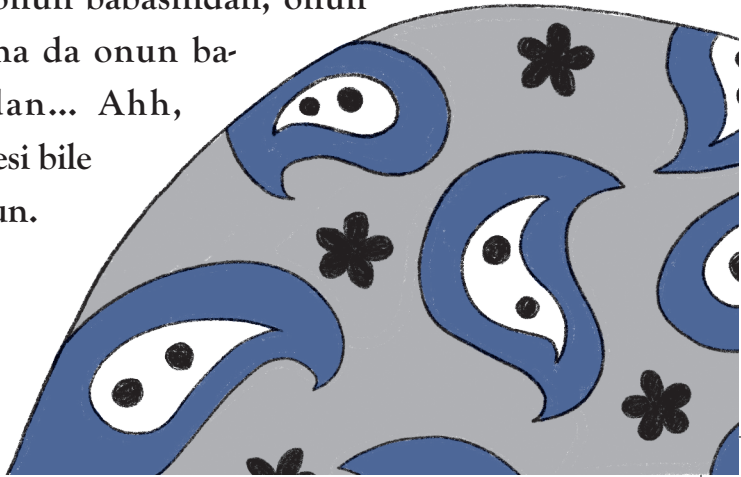
GÜNEYDİNNN!!
AZ SONRA KAYNANASIYLA
AYNI EVDE YAŞAYAN
GÜLTEN ABLA
CANLI YAYINDA
OLACAK...

Tam Sabriye teyzenin yatağının başına geldiklerinde Muhtar telefonu kapatıp âdeta bir tüy gibi odadan dışarı süzüldü.

Sabriye teyze macerası yüzünden saatin epey ilerlediğini fark eden Muhtar, odasına döndü. Üzerindeki pijamaları ve kravatını çıkardı. Artık okul için hazırlanma vaktiydi. Mavi önlüğünü ve kumaş pantolonunu giydi. Üzerine parlak gri ceketini geçirdi. Ceketinin kolları biraz uzun geldiği için özenle katladı. Son olarak kemerini taktı ve ay yıldızlı beyaz yakalığını düzeltti. Aynada kendine baktı. Geriye sadece o en önemli parça kalmıştı: Aile Yadigârı Kravat!

Bu kravat Muhtar'a babasından hediye idi. Babasına da onun babasından, onun babasına da onun babasından, onun babasına da onun babasından... Ahh, söylemesi bile çok uzun.

Zaten bu, sıradan bir kravat değildi. Ta Osmanlı zamanında, bir padişah tarafından Muhtar'ın paşa atasına hediye edilmişti. Atasının adı da pek havalıymış: Kravetin Efendi! Gel zaman, git zaman kravat en son Muhtar'ın boynundaydı.

Tarihî öneminin yanında, bu kravatın bir de Muhtar'a kendini iyi hissettirme gücü vardı. Muhtar, birçok sorunu o kravat sayesinde çözdüğüne yürekten inanıyordu.

Ne de olsa muhtar demek, sorunları çözmek demektir. İşte bu yüzden kravatını boyundan bir an bile ayırmazdı. Ama kravatın marifetleri bununla da bitmiyordu. Öyle güzel, öyle özel bir kravat ki bu, görenlerin gözleri kamaşıyordu. Ona bir bakan, bir daha bakmaktan kendini alamıyordu. İnsanın gördüğünde nazar değmesin diye üç kez tahtaya vurası geliyordu. Zaten bu bir kravat değil, başlı başına bir miras. Öyle ki üzerindeki Osmanlı motifleri ve göz alıcı renkleriyle memlekette bir eşi benzeri daha yok. Kısacası tam bir şaheser!

Sıra son dokunuşa gelmişti. Muhtar, o meşhur kravatı özenle alıp mavi önlüğüyle beyaz yakalığının arasına yerleştirdi. Artık okula gitmeye ve Tikenlenmiş Öğretmen'in sürprizini öğrenmeye hazırdı.

Odadan çıktığında aile üyeleri uyanmış, kahvaltı hazırlığına başlamışlardı. Tam evden çıkacaktı ki bir ses duydu:

"Muhtaaar, kahvaltı etmeden kaçabileceğini mi sandın?" Sesin sahibi elbette annesiydi.

Muhtar, bu ses tonundan kahvaltı yapmadan o kapıdan çıkamayacağını hemen anladı. Bu yüzden hiç bozuntuya vermeden usulca mutfağa doğru yürüdü.

"Aaa, yakalandık galiba... Pardon anneciğim! Okuldaki sürprizi o kadar merak ediyorum ki aklımdan çıkmış, he he he. Şey... Sabriye teyze uyanmadı, değil mi?"

"Senin bu tatlı telaşını bilirim ben! Ama unutma, boş mideyle sürprizin tadı çıkmaz. Hadi bakalım, şu en sevdiğin göğermiş peyniri sofraya koy da kahvaltıya başlayalım."

Muhtar iştahlı bir çocuktuktu, önüne ne konsa silip süpürürdü. Ama onun için hiçbir lezzet, o kendine has kokulu göğermiş peynirin yerini tutamazdı. Sofra hazır olmadan peynirden bir parça koparıp ağzına attı. Tam o sırada Sabriye teyze mutfağa girdi. Tabii ki bir yandan konuşuyordu...

Muhtar'ın mecburi sabah sohbeti başlamıştı. Sohbet ede ede, pardon Sabriye teyzenin konuşmasını dinleye dinleye sofrayı hazırladılar. Sabriye teyzenin tek bir kuralı vardı: Masaya oturulduğunda konuşmayı bırakırdı. Konuşmayı ne kadar sevse de yemek yerken konuşulmaması gerektiğini iyi bilirdi. İşte, Muhtar'ın meşhur iştahının sırrı da buydu. Ne zaman teyzesinin sohbetinden kaçmak istese, hemen "Hadi sofraya!" diye bağırır, böylece çenesini değil midesini doldururdu.

Muhtar kahvaltısında bol bol göğermiş peynir yedikten sonra ağzından çıkan yeşil buharla birlikte masadan kalktı. Aklı Tikenlenmiş Öğretmen'in sürprizindeydi. Tam kapıdan çıkarken her zamanki gibi kedisi Kezbansu'nun yuvasına baktı ama yuva yine boştu. Son zamanlarda sık sık ortadan kayboluyordu.

"Yine nereye gitti bu yaramaz? Bir türlü yerinde duramıyor yahu!"

Muhtar, Kezbansu'nun nereye gittiğini merak etmiyor değildi ama aklı asıl okulda açıklanacak sürprizdeydi. Bu sebeple "Kezbansu bu sonuçta, yine çıkar bir delikten." diye düşünerek yola koyuldu.

Ayakkabılıktan parlak, sivri burunlu ayakkabılarını kaptı. Çantasını sırtlandığı gibi kendini sokağa attı. Tam, "Umarım bugün Makbule babaanneye yakalanmam." diye düşünürken, tiz bir çığlık duyuldu:

"MUHTAAAAAR, KAAAAAÇ!"

Kaçan Kovalanır

Bu çılgıñın sahibi, Muhtar'ın sınıf arkadaşı Mısıır'dı. Sarı ve dalgalı saçlarıyla köyün en güzel kızlarından biriydi. Ona "Mısıır" denmesinin sebebi ise sapsarı saçları değıl, yıllardır köy meydanında mısıır satan babasıydı. Herkes babasını "Mısıırcı Musa" olarak bilirdi.

Mısıır'la Muhtar evleri yan yana olduğı için okula genelde birlikte giderlerdi. İşin tuhaf yanı, Muhtar'ın korkulu rüyası

olan Makbule babaanne, Mısır'ın babaanne-siydi! Kadıncağız, Muhtar'ı ne zaman görse elindeki bastonuyla peşinden koşmaya baş-lardı. Ve evet, yine aynısı oluyordu.

Muhtar, Makbule babaanneyi görür gör-mez koşmaya başladı. Öyle koşuyordu ki ayakkabısının sivri burnu göbeğine, topukları ise beline vuruyor-du. Kravatı bir sağa bir sola savruluyordu.

